



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκ χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Ἰανουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 12

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ — Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ —

Ἐκτακτον ἔργον ἐξόχου Γάλλου μυθιστοριογράφου, ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπιγραφὴν, ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες προσεχῶς, ἐν ἐπιφυλλίδι. Διὰ τὴν γράψην τοῦ ἀριστούργημα τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, ἔραγε τὰ νεῖά τε ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὰ γεγονότα ἐξ ὧν ἐμπνέεται εἶνε πρόσφατα καὶ πολλὰ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ὑπαινίσσεται θὰ ζῶσιν εἰσέτι. Πλοκή ἀμίμητος, περιπέτεια δλως ἀπροσδόκητοι, γοργότης διαλόγου καὶ δύνამις δράσεως διακρίνουσι τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἐκτυλίσσονται σκηναὶ φωτογραφηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν Ὀθωμανῶν βίου. Ἡ μετάφρασις αὐτοῦ θὰ γείνη, ὅσῳ τὸ δυνατόν, εἰς γλῶσσαν ἀπλουστεράν καὶ καταληπτὴν τοῖς πᾶσι.

Θέλομεν ὅλος ὁ λαὸς νὰ νοιώσῃ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ πρὸ ἐτῶν ἐν τῷ Ῥαμπλαῖ δημοσιευθὲν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀπόκρυφα Χαρὲμιον.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Θεορὰ μεγάλα γύρω μας μετροῦν τὴ δύναμίν τους,
Ἀναγκριεῦουν, ξεπηδοῦν, στηλόνουν τὸ κορμὶ τους,
Συχνότεντόνουν τὴν οὐρὰ, τὰ δόντια συχνοτριβούν
Κὶ ἀναλαμπὰς στὰ μάτια τους ἀπὸ θυμὸ γυαλίζουν.

Μυρίζει θειάφι, φῶσφορο, μπαρούτ' ὁλόγυρά μας,
Τῆς τρικυμίας τὸ πουλὶ χαιδεύει τὰ νερά μας,
Μέσ' ἰστὴν ξεστὴ λιακάδα μας τὸ χιόνι λημεριάζει.
Κὶ ὁ ἥλιος μας μὲρὸς ἔστ' ὁ βορρῶν δειλιάζει, λὲς, μεριάζει!..

Μέσ' ἰστὴν ξεστὴ λιακάδα μας, τὸ χιόνι λημεριάζει
Κὶ ὁ ἥλιος μας, μὲρὸς ἔστ' ὁ βορρῶν, δειλιάζει λὲς, μεριάζει.
Ὅλοῦθε ἀρματόνουνται κὶ ἀκαρτεροῦν τὸ Μάρτη
Ν' ἀλλάξουν τῆς Ἀνατολῆς τὴν πίστι καὶ τὸ χάρτη!...

Κυλοῦνε μαῦρα σύννεφα ἀπὸ βορρῶν καὶ δύσι
Κ' ἐφέτο, λέν, τὴν ἄνοιξι, λουλούδι δὲ θ' ἀνθήσῃ,
Χωρὶς νὰ ἦναι ἑστῶν λαῶν τὸ αἶμα ποτισμένο
Λουσμένο μέσ' ἑστὰ δάκρυα, ἑστὸν πόνο τους λουσμένο

Ἐφέτος ἀρματόνουνται κὶ οἱ Ἰσπανοὶ ἀκόμα,
Ὅλοῦθε τὸ πολεμικὸ ξαναγεννιέται κόμμα,
Μονάχα ὁ ἐλληνικὸς βαρνοκοιμᾶται Ἄρης
Κὶ ὁ Μπούμπουλης ξεχάσθηκε κὶ ἐχάθηκε ὁ Γρυπάρης

Ἐμεῖς ἐδῶ ὁδοιάζομε, τὰ πλούτη μας μετροῦμε
Καὶ γιὰ τὸ ἰσοζύγιο μονάχα πολεμοῦμε,
Ἀλλάζομε παράσημα μὲ τὸ σουλτὰν Χαμήτη
Καὶ μὲ τοὺς φόρους μπαίνομε μέσ' ἑστοῦ λαοῦ τῇ μύτῃ.

Ἐστὸ σπῆτι μας ἐβγήκανε, καινούργιοι κληρονόμοι,
Κὶ οἱ ἀδελφοὶ μας Ἰταλοὶ κὶ οἱ Βούλγαροι ἀκόμη,
Ἄν τοὺς ἀφήσῃ ζωντανοὺς ἐκείνους ἡ Μασσάβα
Κὶ ἂν ἡ Ἀρκουδά δὲ ριχθῇ σὲ τουτουῶν τὴ γκλάβα

Ὁ πόλεμος μᾶς ἔξωσε, ὁ πόλεμος μᾶς ζώνει,
Μ' ἂν ἡ Εὐρώπη δῶ κ' ἐκεῖ δλῶ στρατοὺς μαζώνῃ,
Ἐμεῖς ἐδῶ μαζόνουμε παρᾶ, παρᾶ, παρᾶ
Νὰ θρέψωμε τοῦ Βασιλῆα τὸν ἔρμο κ ο υ μ π α ρ ᾶ.

Ραμπλαῖς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πομπή τῶν κηδεϊῶν.—Ἐν συνεδρίᾳ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὑπεβλήθη σχέδιον παραχωρήσεως τῆς πομπῆς τῶν κηδεϊῶν. Εἶθε διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης πραγματοποιουμένης νὰ λείψῃ ἡ ἀληθινὴ πομπὴ αὐτῶν, καθὼς μέχρι τοῦδε γίνονται πρὸς ἡμῖν. Νὰ λείψουν ἐκεῖναι αἱ σικχαμεραὶ μεταμορφώσεις εἰς χερουδεῖμ καὶ σεραφείμ τῶν βρωμερωτέρων μαγκοπαίδων κρατούντων τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ ἐξκπτέρυγα καὶ ὑβρίζοντων ἀλλήλους καθ' ὁδόν, διὰ τῶν χειροτέρων ὕβρεων, νὰ λείψῃ ἐκείνη ἡ ἀνυπόφορος ψαλμωδία διὰ τῆς ῥινός καὶ οἱ καυγάδες τῶν παππάδων καὶ τῶν δάκων καὶ τῶν νεκροθαπτῶν, ὅταν ἔλθῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς αὐτῶν, καυγάδες δυνάμενοι ν' ἀναστήσωσιν ἐκ νεκρῶν τὸν μκαρίτην, διὰ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους τῶν πέντε φάσκελα. Ἡμεῖς μάλιστα προτείνομεν νὰ καταργηθοῦν ὁλοσχερῶς οἱ ἐπικήδαιοι καὶ οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι, καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται πρόστιμα βρύτατα (ὑπὲρ τοῦ ἰσοζυγίου) εἰς ὅντινα ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἐκφωνήσῃ ἕνα τοιοῦτον λόγον καὶ εἰς ὅντινα ἤθελεν ἀπαγγεῖλαι ἢ δημοσιεύσει ἐλεγείον τι. Ὁ θόρυβος δὲν ἀρμόζει καθόλου εἰς νεκρὸν. Τί εἶναι ὁ νεκρός; Ἐν τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ γίνεταί ποτε θόρυβος διὰ τίποτε. Θέλετε θόρυβον; Κάμετέ τον διὰ τὸν γεννώμενον ἄνθρωπον. Ἀς ψάλλονται αἱ γεννήσεις καὶ ἄς μὴ ἀκούονται τόσον αἱ ἀποβιώσεις. Θέλετε θόρυβον; Χαλάσατε τὸν κόσμον δι' ἕνα γάμον.

Περὶ λαχείων καὶ . . . δὲν συμμαζεῦνται.—Γνωστὸν ὅτι ἀπηγορεύθη διὰ νόμου τῶν ξένων λαχείων ἢ πώλησις παρ' ἡμῖν. Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς παρελθούσης

Κυριακῆς ἀκούομεν διαλαλούμενα ὑπὸ πωλητῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τὰ λαχεῖα Σιδηροδρόμων τῆς Τουρκίας. Τί συμβαίνει ἄρα γε; Διατί αὕτη ἡ εὐεργετικὴ ἐξαίρεσις; Ὁ δυνάμενος νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἄς μᾶς γράψῃ, διότι πολλὰ σκανδαλώδη διαδίδονται καὶ λέγεται ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦν αὐτὰ καὶ μόνον πωλούμενα παρ' ἡμῖν.

Κόπρος τοῦ Αὐγείου.—Τὴν ἔχει ὑπὸ τὴν ῥινὰ τῆς ἡ Δημαρχία. Δύο Ἡρακλεῖς, Φιλήμων καὶ Σταΐκος, ἠνώθησαν καὶ συνεμάχησαν πρὸς καθαρισμόν αὐτῆς. Ἐστάλη εἰς κλητῆρ διὰ νὰ ἐπιστατῇ καὶ οἱ καθαρισταὶ ἐτίθησαν εἰς ἐνέργειαν· τὰ κάρρα παρεμερίσθησαν, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς κλητῆρ ἐτράβηξε τὸ διζβόλό του με τοὺς καρραγωγεῖς, ἕως ὅτου ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Καὶ τί δὲν ἤκουσε; Ἐπρεπε νὰ εἶναι κανένας ἀνταποκριτὴς ξένης ἐφημερίδος παρὼν διὰ ν' ἀκούσῃ, νὰ ἰδῇ ὅλην τὴν σκηνὴν καὶ νὰ τὴν περιγράψῃ, ὡς τεκμήριον τοῦ σεβασμοῦ, οὗ πρὸς ἡμῖν ἀπολαύει ἡ ἐξουσία. Ἡ κόπρος τῶν κάρρων ἐστιβάχθηκε βουνάλακια, βουνάλακια, καὶ οἱ καρραγωγεῖς ἐπληθύνθησαν εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς, ἀφοῦ ἐμυκτήρισαν καὶ ἐχλεύασαν τὴν ἐξουσίαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κλητῆρος, τὰ δὲ βουνάλακια τῆς κόπρου ἔμειναν ἐκεῖ ἀσάλευτα, διὰ ν' ἀποτελέσουν θαυμάσιον φουσκί, ἕως ὅτου εὐδοκήσῃ τὸ κάρρο τῶν ἀκαθαρσιῶν νὰ τὰ παραλάβῃ. Εὐχῆς ἔργον ὅμως θὰ ἦτο, ἂν τὸ ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ τῶν περὶ τὸν δημαρχεῖον συνόρων δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν ἐκ τῶν κτηνῶν κόπρον. Μέρα μεσημέρι καὶ πρὸ τῶν ὀρθακμῶν διαβατῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὅπου τοῖχος ἡ συνεσφραγισμένη πέτρα, τουρλόνονται κατεπειγόντως ἀναίσχυντα ὀπίσθια κοπρίζοντα τὸ ἔδαφος. Ἄν οἱ δύο Ἡρακλεῖς τῆς Αὐγείου περὶ τὸν δημαρχεῖον

2 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» — 2

ΜΟΥΚΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Στεφάνου Ξένου).

Καὶ ἀπεπειράθη ὁ παλίμπαις ἐν τῷ ἐρωτικῷ οἴστρῳ του νὰ θέσῃ βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς Φροσύνης... ὅτε ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ἡ κυρὰ Καβούραϊνα, ἥτις βλέπει ἐκπληκτὸς τὴν μὲν Φροσύνην ὡσεὶ λιπόθυμον, τὸν δὲ τυράννον παρ' αὐτῇ χαριεντιζόμενον. Ἀποτόμως ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν ἐκείνης ἐννοήσασα εὐθὺς τὰ συμβάντα.

Εἰς τὴν αἰφνυδίαν ὤθησιν τῆς Σουλιωτίσσης ὁ Ἀλῆς, νομίσας ἐν τῇ παραζάλῃ του ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ στίφους ἀνδρῶν, ἔβαλε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γαταγανίου· ὅτε δὲ εὗρεθ' ἀπέναντι τῆς κυρὰ Καβούραϊνας ἐκάγχασε τὸν συνήθη του καγχασμόν. (1)

— Τοῦ λόγου σου, ἀρχιμαστόρισσα, εἶσαι ποὺ ξελάγιασες τὴν τσοῦπα ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ εἶσαι αἰ-

τίς, ποὺ μ' ἀπαρνήθηκε ἡ κυρὰ Κυπαρισσένια, βρωμοτσούκαλο! . . . Καὶ μὲν Φρόσω, ποῖα πανοῦκλα σ' ἔφερε μέσα 'ς τὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς κυρὰ μαστόρίσσης . . . βάρδα μωρὴ τσοκνίδα . . . ἀντάρρα σου, ἂν 'πῆς δεῦτερο λόγο!

Ὁ Ἀλῆς ἔσυρε τὸ γαταγάνι καὶ ἔλαβεν ἀμυντικὴν θέσιν.

Ἡ Σουλιωτίσσα τὸν ἐθεώρησεν ἀπτόητος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος.

Μία διαβολικὴ ἰδέα διήλθεν ἀστραπηδὸν τὴν διανοίαν της. Ὁ Βεζύρης εἶχε διδάξει αὐτὴν τὸν προδοτικὸν τρόπον τῆς δολοφονίας τοῦ Μίλιου, ὁ θάνατος τοῦ Βεζύρη ἤθελε φέρεται τὸν Μουκτάρ εἰς τὴν θέσιν του. Ἐμείνει λεπτά τινα σύννους, διανοομένη τὸν τρόπον τῆς ἐπιθέσεως καὶ προσποιουμένη τὴν πρᾶυνθεῖσαν. Ἀλλὰ τοῦ Τεπελενλῆ ὁ ὀρθακμὸς εἰσέδωκε καὶ ἀπώτερον τῶν διαλογισμῶν.

Μὴ θεωρήσας φρόνιμον νὰ βασισθῇ εἰς μόνον τὰ ὄπλα του ἐν περιπτώσει ῥήξεως μετὰ τῆς Σουλιωτίσσης, ἔκρινε καλὸν νὰ προσκαλέσῃ καὶ τοὺς κάτωθι ἀναμένοντας ἰδιόκους του. Ἀφοῦ δὲ ἀνῆλθον, ἀποτείνόμενοι πρὸς τὰς δύο γυναῖκας εἶπε. Μὴ σαλέψῃ καμμιὰ σας, ἔχω ἐκατὸ Ἀρβανίτας ἔξω ἀπὸ τὸ περιβόλι, θὰ σπάσουν τῆς πόρταις καὶ θάβρουν μέσα 'ς τὴν πρώτην πιστολιά.

Ἡ Φροσύνη σχεδὸν λιπόθυμος, γονυπετὴς ἐζήτει νὰ καταπραῦνῃ αὐτόν· τοῦ τυράννου ὅμως ἡ καρδιά δὲν ὑπῆ-

(1) Holland, Ταξίδια εἰς Ἡπειρόν, τόμ. Α'. σελ. 186.

κόπου θέλουν νὰ ἐργασθῶν ἀποτελεσματικῶς πρὸς ἔρριν αὐτῆς, πρέπει, μέρα νύχτα, νὰ φυλάττουν τέσσαρες κλητῆρες τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευρὰς, ἀρμυτωμένοι ὄχι μὲ βεβόλβερ ἀλλὰ μὲ δίκανα γεμάτα ἀπὸ σκάγια τῶν 8 κατὰλληλα διὰ τὰ ψυχρὰ μέρη, εἰδεμὴ τίποτε δὲν ἔ-
καμαν.

Διατί θέν εἶναι σεθαστὴ ἡ ἐξουσίᾳ ; — Αἰότι δὲν κρατεῖ τὴν θέσιν της, διότι παραφέρεται ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος αὐτῆς. Παράδειγμα ἔστω, μεταξὺ χιλίων ἄλλων, καὶ ἡ τελευταία βάρβαρος πρᾶξις τοῦ ἀστυνόμου Ἀλεξανδροπούλου, ὁ ὁποῖος, ἐν τῷ κρατητηρίῳ τῆς ἀστυνομίας ἐσάπισε ἑστὸ ξύλο δύο νέους καὶ καθ' οὗ ὁ τύπος ὁλος, ἡ κοινωνία ὅλη ἐξηγέρθησαν, ἐνεργῶνται δὲ ἀνακρίσεις, ὡς λέγουν καὶ τὸ πιστευόμεν. Τί σέβας τώρα θέλετε νὰ ἔχη ὁ πολίτης, πρὸς τὴν Ἐξουσίαν πρώτην αὐτὴν παρανομῶσαν ; Ὁ θέλων νὰ τὸν σέβωνται ὁρεῖται πρῶτος αὐτός· ἐαυτὸν νὰ σέβηται.

Κ. Η'. — Εἶχον στοιχειοθετηθῇ τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἀνέγνωμεν, ἐν τῇ *Καθημερινῇ*, τῆς χθὲς, διάψευσιν τῶν ἰδίων *δηθεν παθόντων*, καὶ υπογράφονται, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται ὅτι τοὺς ἔδειρεν ὁ Ἀλεξανδρόπουλος καὶ διαψεύδουν τὴν *Ἐφημερίδα* καὶ τὴν *Ἀκρόπολιν* ὁμολογοῦντες ὅτι :

Ἦτανε μεθυμένοι (δὲν ἔντροπύντανε !)

Καὶ μ' ἄλλους ἀγνωρίστους ἐδερνούντανε,

Καὶ κείνοι ποὺ τοὺς γράψαν πῶς κτυποῦντανε

Τὰ εἶχανε χαμένα, λωλαινούντανε !

Κανάρης καὶ Μετζίτζης. — Καὶ αἱ λέξεις αὗται ἀκόμη, καθὼς εὐρέθησαν τόσῳ πλησίον ἀλλήλων ἀπορεῖς πῶς δὲν συμπλέκονται, πῶς δὲν προσπαθεῖ νὰ σβύσῃ ἡ

κουεν εὐκόλως· ἐμπλεως ὀργῆς διέταξε τοὺς Ἄργους τοῦ νὰ δέσωσι τὰς χεῖρας καὶ τῶν δύο γυναικῶν καὶ νὰ σύρῳσιν αὐτάς· ὁ οἶκος ὀλόκληρος ἀνεστατώθη, ἀλλ' εἰς τὴν βροντῶδη τοῦ τυράννου φωνὴν πάντες οἱ ἄλλοι ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τρέμου. Ἡ κυρὰ Καθούρινα μόνον ἀνέστη ὡς λέαινα, πλὴν τοῦτο οὐδόλως ἐχρησίμεισε, διότι ἀμφοτέραι, βοηθεῖν μάλιστα καὶ τοῦ ἰδίου κηπουροῦ καὶ ὑπηρέτου, μετηνέχθησαν δεδεδεμένοι εἰς τὴν λέμβον ἥτις καὶ πέραυτα ἀπέπλευσε δι' Ἰωάννινα.

Ὁ τύραννος τὰς ἐφυλάκισεν ἐντὸς παραλιμνίου τινὸς ἐκκλησίας, διατάξας ὅπως καὶ δέκα πέντε ἄλλαι Ἑλληνίδες ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐφοίτων εἰς τὸν οἶκον τῆς Φροσύνης, ἐπίσης συλληφθῶσι τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ φυλακισθῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ.

Διὰ τοῦ πραξικοπήματος τούτου ὁ Ἀλῆς ἐφρόνει ὅτι καταστρέφει πάσας τὰς ρίζας τῆς κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας.

Ἡ ἐπαύριον ὑπῆρξεν ἡμέρα ἀπαισία δι' ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ τύραννος τῆς Ἑπείρου εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του σπεῖραν ἀνδρῶν ῥαδιούργων καὶ κατασκόπων κακοθησάτων, οἵτινες ἐνήργουν, ἐννοεῖται, πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰς διαθέσεις ἐκείνου. Ἡ σπεῖρα αὕτη ἐτέθη εἰς πλήρη καὶ πυρετώδη ἐνέργειαν τὴν ἐπιούσαν τοῦ κατορθώματος τοῦ Ἀλῆ. Διεδόθη ἀνακάλυψις

μία τὴν ἄλλην. Καὶ ἔμως ἐγράφη παρὰ τινων συναδέλφων ὅτι «ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Κωνσταντῖνος Κανάρης δὲν ἀπεδέχθη τὸ ἀπονειμηθὲν αὐτῷ παράσημον Μετζίτζι, ὡς ἀπονειμηθέντος τοῦ αὐτοῦ παρὰσημου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς πολὺ κατώτερόν του.» Πρῶτον εἶναι ψευδέστατον ὅτι ἀπενεμήθη τοιοῦτο παράσημον εἰς τὸν ἔγγονον τοῦ μεγάλου στολοκαύστου, καὶ δεύτερον ἀνὴρ τοιοῦτον δομαφέρων καὶ γνωρίζων νὰ τὸ τιμᾷ καὶ ἂν τῷ προσεφέρετο τουρκικὸν παράσημον, θὰ εἶχε τὸ κανεροπρεπὲς φρόνημα νὰ μὴ τὸ δεχθῇ. Κανάρης καὶ παράσημον τουρκικὸν θὰ ἦτο ὡς ἂν ἐτρίχετο μία τῶν φλογερωτέρων σελίδων τῆς ἱστορίας τοῦ 21 μας, διὰ ν' ἀνάψῃ ὁ Χαμητὸ τοῖμ ποῦ-
κι του.

Μεγάλης περιωπῆς λαθρεμπορίου. — Τὰ τῶν μεγάλων εἶναι ὅλα μεγάλα. Συνελήρθη, λέγουν, ἐν Κορίνθῳ, μέγα λαθρεμπόριον ἐκ πολυτίμων πραγμάτων περιεχομένων ἐντὸς δώδεκα μεγάλων κιβωτίων ἐκ Τεργέστης προερχομένων. Τὸ δὲ μέγα τοῦτο λαθρεμπόρευμα ἀνήκει εἰς μεγάλην κυρίαν, ὑπὸ τὴν προστασίαν μεγάλου λαθρεμπορίου, ὅστις μεγάλως ὠργίσθη κατὰ τῶν ἀνακαλυψάντων αὐτὸ καὶ μεγάλην ἐκδίκησιν κατ' αὐτῶν μελετᾷ μὲ τὰ μέγιστα τοῦ μέσας. Ἀνακείμενον μεγαλειτέρως πληροπορίας, διὰ νὰ γράψωμεν μετὰ μεγαλειτέρως ἀκριβείας.

Παράδοξι. — Νὰ σοῦ λέγῃ μὴ Θεατρίνα τὴν ἀλήθειαν ἄνευ ψιμυθίου.

— Νὰ κρέμεται ἡ ζωὴ ἐνὸς φαλακροῦ ἀπὸ τὴν τρίχα του.

Ὁ ἔδικος.

εὐρείας συνωμοσίας κατὰ τοῦ Βεζύρη· ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῶσι θύματα· τοῦτο δὲ δὲν ἦτο ποσῶς δύσκολον· ἐφέροντο ἀγέληδον τοιαῦτα ὑπὸ τῶν μισθάρνων εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Ἡ 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1801 ἀνέτειλε ψυχρὰ καὶ χιονώδης ὥσῃ συμμεριζομένη τὴν παγετώδη τρόμον τὸν καταλαβόντα τὴν ἡμέραν ἐκείνη τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους τῆς ἀτυχοῦς πόλεως.

Αἱ νίκαι τοῦ τυράννου, τὰ στρατιωτικὰ τρόπαιά του καὶ οἱ προηγούμενοι θρίαμβοί του δὲν διήγειραν μέριμναν καὶ θόρυβον μεγαλειέτερον, ὅσον τὸ ἐπεισόδιον τῆς δυστυχοῦς Φροσύνης.

Ὁδηγοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς τὴν περιφημον σκιάδα τοῦ Βεζύρη, τὴν εἰς τὰ βόρεια προάστεια τῶν Ἰωαννίνων, ἐν ἣ διέτριβε περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ Βάγια, Ὁμέρ Βριώνη, Κολοβοῦ, Ταχὴρ μπέη καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνωτέρων λειτουργῶν του.

Ἡ αἴθουσα τῆς σκιάδος εἶχε περίπου 240 πόδας περιφέρειαν καὶ ἦτο σχεδὸν κυκλική. Τὸ δάπεδόν της ἦτο ἐστρωμένον διὰ τῶν πολυτιμοτέρων τῆς Περσίας ταπήτων.

Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς μεγάλη μαρμαρινὴ δεξαμενὴ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας πίδαξ ἐν σχήματι τροπαίου, ἐφ' οὗ ἦσαν ἀνηρτημένα ποικίλα ψευδῆ πυροβόλα, ἐκ τῶν στομίων τῶν ὁποίων ἀνέβλυζον ὕδατα. Ἀναπαυτικώτατα

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Εἶνε νέος· ἡ ἡὺς τοῦ βίου τῷ ἐχάρισεν ὀλίγην ῥοδίνην χροιάν, ἣν μυριοτρόπως προσπαθεῖ ν' ἀποδιώξῃ. Τὸ σιγᾶρο ἀποχρωματίζει τὰ χεῖλη του, τὰ καφενεῖα τὸ πρόσωπόν του καὶ αἱ διανυκτερεύσεις τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν. Περιπατεῖ ἐλαφρῶς, τὸν περιστοιχίζουσι δὲ δύο τρεῖς φίλοι του ἐπιφορτίζοντες αὐτὸν μὲ μυρίαις ἐρωτήσεσι, εἰς ἃς οὗτος ἀπαντᾷ λακωνικῶς. Τὸ ἥθός του εἶνε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικόν. Χθὲς τὴν νύκτα ἀπεβιβάσθη ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου του, ὅπερ τὸν μετέφερεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους. Εἶχε τέσσαρα ὅλα εἴη νὰ ἴδῃ τὰς Ἀθήνας! Σχεδὸν τὰς ἐλησμόνησεν. Ὅτε εἶδε κηδεῖαν ἠρώτησέ τινα πλησίον του τί θέλουσιν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀμάξια ὅπισθεν! . . . Προσεποιεῖτο ὅτι πολλοὺς δὲν τοὺς ἐγνώριζε, μετὰ πολλὰς δὲ σκέψεις καὶ συλλογισμούς:

— Ἀ, σεῖς εἴσατε ὁ κ. Κ! . . . ἀνερώνει πῶς σὰς ἐλησμόνησα!

ἽΟλοι ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου τὸν περιεργάζονται.

— Αὐτὸς εἶνε; ἀκούεται κυρίαι τις ψιθυρίζουσα.

— Ναι, εἶνε ὁ κ. Σπουρούλης. Εἶνε λαμπρὸς νέος, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶνε δικηγόρος μὲ δίπλωμα...

Εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς περιεργίας. Μὲ τὰ κολάρια του καὶ μὲ τὸν λευκὸν του ἀστράπτοντα λακωνισμὸν, μὲ τὸ ἰσχνὸν τοῦ κορμὶ ὅπερ ἐνθυμίζει τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνέμων δερομένους στύλους τῶν τηλεγράφων, μὲ τὸ

βαρύτιμα ἀνάκλιντρα καὶ ἄλλα πολυτιμώτατα σκεύη συνεπλήρουν ἀληθῶς μετ' ἀσιατικῆς μεγαλοπρεπείας διακεκοσμημένα τὸ ἐκλαμπρὸν τοῦτο τοῦ δεσπότη ἐντευκτήριον. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς κλίμαξ, ἄγουσα εἰς τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ ὀρορῇ ἰδιαιτέρα δωμάτια τοῦ Βεζύρη.

Ἡ ἡλικία τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην προσῆγγιζε τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος, ἡ δὲ ρυτιογνομία του εἶναι ἀξία περιγραφῆς.

Τὸ μέτωπόν του ἦτο εὐρύτατον, ἀλλὰ πλῆρες ῥυτίδων, τὴν ῥίνα εἶχε λίαν κανονικὴν, μύσταξ πυκνὰς καὶ πυκνοτέρας γυνεῖας περιέβαλλε τὸ πρόσωπόν του. Τὴν ἐπιδερμίδα εἶχε λευκὴν καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ διετήρει ἄπαντας αὐτοῦ τοὺς ὁδόντας· μόλις ἐφαίνετο πεντηκονταετίας, καὶ ἤθελέ τις ὑπολάβῃ αὐτὸν νεώτερον, ἢ ἡ λευκότης τῶν τριχῶν τοῦ τε προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς δὲν προέδιδον αὐτὴν. Ὁ λαϊκὸς του ἦτο κοντὸς καὶ χονδρὸς, τὸ σῶμά του παχὺ καὶ βαρὺ, τὸ δὲ ἀνάστημά του 5 ποδῶν καὶ 9 δακτύλων (1). Τὸ ὅλον τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἀλῆ ἦτο ἀναντιρρήτως ωραίου ἀνδρός. Ἀλλ' ὡς λέ-

(1) Ὁ ἰατρὸς Χόλλανδ λέγει ὅτι, ἔχων τὴν εὐκρίαν νὰ ἐξετάσῃ τὸν Ἀλῆν, ὅτε ἐθεράπευεν αὐτόν, ἐμέτρησε τὸ ἀνάστημά του καὶ εὗρε τὰ ἀνωθι μέτρα (Τόμ. Α'. Σελ. 18).

ἐπιτατηδευμένον βᾶδισμα καὶ τὰ μυτερὰ ὡς τὰς γόνδολας τῆς Βενετίας ὑποδημάτια του, σωστὸ φιογορίρι, κινητὸν καὶ ἐκτεθειμένον εἰς κοινὴν θέαν. Οἱ παλαιοὶ του φίλοι μόλις τὸν βλέπουσι τὸν ἀναγνωρίζουσι καὶ τρέχουσι μὲ τὰ γέλοια καὶ μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν νὰ τὸν ἀρπάσωσι καὶ νὰ τὸν ἐνχαλισθῶσιν· ἀλλ' αἱ χεῖρες τῶν εὐρίσκουσιν ἀντὶ σαρκός, λίθον ψυχρὸν. . . Ὁ Τάσος, ὁ γλεντζῆς Τασάκης, ἔγεινε τώρα ὁ κ. Σπουρούλης· ἔχει πρόχωμα τὰ μεγάλα κολάρια, σκέπην δὲ τὸν ὑψηλὸν του πῖλον. Ἐκεῖ τεθωρακισμένος δὲν φοβεῖται καθ' ὁλοκλήριον τὰ μαλακὰ βέλη τῆς . . . εἰκειότητος. Τὸ εὐρωπαϊκὸν λοῦστρο δὲν ἐπιτρέπει ἄμεσον ἐπαφὴν, ἀνάγκη νὰ εἰσχωρήσῃτε εἰς τὸ παρισιανὸν δούρειον τοῦτο δίποδον διὰ τῶν «Συγγνώμην, Κύριε», τῶν ὑποκλίσεων καὶ διὰ τῶν . . . πληθυντικῶν. Ἀλλως κρούσετε κ' οὐκ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· μάτην θὰ τῷ ἀνελίζητε τὸ βιβλίον τοῦ παρελθόντος, ὅπερ δι' ἓνα ἄπλοον καὶ χυδαῖον, εἶνε πηγὴ τοσούτων συγκινήσεων καὶ δακρύων. Δι' αὐτὸν αὐτὰ εἶνε κινέζικα.

Ἀλλοτε ἐμεῖδία, τώρα καγχάζει· οἱ δὲ τεθραυσμένοι καὶ ἐλλειπεῖς ὁδόντες του εἶνε ὡς αἱ κιγκλίδες τῶν ἀθηναϊκῶν κήπων. Ἐν τούτοις αἱ νεάνιδες τὸν κυττάζουσι, τὸν περιεργάζονται ὡς κανὲν περιέργον ζῶον. Ἡ μορφή του εἶνε δι' αὐτὰς καινοφανὴς, ἀσυνήθης διὰ τὴν μονοτονίαν τῶν τύπων τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ὁ πληθυσμὸς ὁ ἐσπερινὸς τῆς ἀθηναϊκῆς ταύτης ὁδοῦ εἶνε ὡς τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ὡς τὰς στερεοτύπους ἐκδόσεις τοῦ Τόυβνερ. Αἱ αὐταὶ φράσαι καθ' ἐκάστην, εἶδος ἀνθρωπομόρφου ὄργανέττου ἐπαναλαμβάνοντος τὸ αὐτὸ τεμάχιον.

* *

Ὅσοι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ κληρονομήσωσι παρὰ τοῦ πατρὸς των ζεῦγος μεταχειρισμένων χειροκτίων καὶ νὰ φορέσωσι καμιάν καλοκομμένην ἐνδυμασίαν, ἦν χρεωστοῦ-

γει καὶ ὁ δόκτωρ Χόλλανδ, τὸ ἐξωτερικὸν ἐκεῖνο ἦτο τόσον ἀπατηλόν, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ πῦρ, τὸ καῖον ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἀλλ' ὅτε ὁ τύραννος ἐβυσσοδόμει κηκὰ, τότε ἡ ὄψις του ἐγένετο δεινὴ, καὶ τοιαύτη ἦτο σήμερον.

Τὸ πραξικόπημα αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ δικαιολογηθῇ. Δὲν ἔπρεπε ὁ κόσμος νὰ τὸ ἐκλάβῃ ἀποτέλεσμα τυρλοῦ ἔρωτος καὶ ζηλοτυπίας, ἔδει νὰ τὸ μεταβάλλῃ εἰς πολιτικὸν ζήτημα.

— Μὲ τὰς γνωστικὰς συμβουλαῖς, κύρ Θανάση, δὲν ἤμποροῦμεν πάντοτε νὰ κάνωμε τὴν δουλειά μας, στραφεῖς εἶπε ζωηρῶς καὶ ἐν θυμῷ πρὸς τὸν μυστικοσύμβουλόν του.

Ὁ Βάγιας, ὅστις ἀρ' ἐνδὸς ἐφοβεῖτο διὰ τὴν κεφαλὴν του, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἠσθάνετο καὶ μεγάλην λύπην διὰ τὴν δυστυχῆ φροσύνην, ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν χαριεστέραν ὄψιν καὶ διὰ τῆς γλυκυτέρας ἐκφράσεως νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὸν κύριόν του.

— Ναι, ἐφένδῃμ, τὸ ὁμολογῶ, ἔχετε μεγάλο δίκαιο. Ὁ τύραννος μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἀποταθεὶς πρὸς τὸ διδάνειόν του, εἶπεν ἀλθανιστί.

— Ἐφέντηδες, ἡμῖν ἠναγκασμένος νὰ λάβω τὸ μέτρον τοῦτο κατὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, διότι ἄλλως ἤθελον χάσει τὴν ἰδίαν ζωὴν μου καὶ θὰ ἠναγκαζόμην ν' ἀρχίσω νέον πόλεμον κατὰ τοῦ πασσᾶ τῆς Βεράτης, ὅστις ζητεῖ

σι κατὰ τὸ ἡμῖς εἰς τὸν ῥάπτην, ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὰ μπαστούνια καὶ τοὺς παιδαριώδεις μορφασμούς, οἱ *Λιμοκοιτῆροι* δηλαδή ἐπιδημία καὶ αὐτὴ τῆς κοινωνίας μας χειροτέρα τῆς φυλλοξήρας, εἶνε ἀναπόφευκτοι θαμῶνες τῆς Σταδιοδρομίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων οὐδέποτε ἀπουσιάζουσιν οἱ διπλωματοῦχοι, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ — γυναῖκες μὲ μύστακας καὶ σπηρούνια — οἱ κάτοχοι ἰδίων ὀχημάτων, οἱ ἐφ' ἵππων κομψεύμενοι, οἱ ὑπαλληλίσκοι τῶν ὑπουργείων καὶ οἱ *attachés* τῶν πρεσβειῶν, δίποδα μὲ πιθηκώδεις μορφὰς καὶ μὲ τετράγωνα ῥύγχη, πρὸς δὲ καὶ μερικοὶ καλαμαράδες εὐερέτιστοι καὶ λάλοι συζητοῦντες τὴν κρίσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν παγμάτων καὶ τὰς τουρνούρας τῶν σεισouriδων κυριῶν. Ἰδοὺ τὸ πολύχρωμον καὶ ποικίλον μωσαϊκὸν τοῦ συγχάζοντος τὴν ὁδὸν Σταδίου πλήθους, εἰς ᾧ προσετέθη νῦν καὶ ἡ προσωπικότης τοῦ κ. Σπυροῦλη. Ἐλησμονήσαμεν νὰ ἀρωματίσωμεν τὸ μωσαϊκὸν, ἐλησμονήσαμεν τὸ γυναικεῖον φύλον. Βουτημένκι εἰς τὰ ὀξεῖδια τῆς κομμωτικῆς, μὲ ὅμματα ἀγέλαστα καὶ χεῖλη στυνὰ τυραννοῦνται κρατοῦσκι δυσβάστακτον ἐπὶ τὸς ὥρας πόζαν. Πολλοὶ ἔχουσι γάριν, εἶνε δὲ καὶ ὠραῖα ἀλλὰ λείπει ἡ ἀφέλεια. — Ἡ ἀφέλεια ἥτις εἶνε ὡς ἡ γλῶσσι ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης. — Ἰδοὺ ἡ ὁδὸς Σταδίου !

Ἀριθμεῖ ἀδιακόπως τὰ κατορθώματά του ἦτο ἄλλος Δὸν Ζουὰν ἐν Παρισίοις, πανταχοῦ τῷ ἡνοίγοντο τὰ σαλόνια τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας οἰκῶν. Ἦτο περιζήτητος. Μίαν νύκτα ψυχρὴν καὶ ἀγρίαν ἐπέστρεφε, διηγέτο, ἀπὸ ἐνὸς χοροῦ, ὅτε συνήτησε καθ' ὁδὸν ἄνθρωπον τινα μὲ ὑψωμένα περιλαίμια, κατηφῆ, σκυθρωπὸν, βυθισμένον εἰς σκέψεις καὶ βλίνοντα μηχανικῶς.

— Que vous êtes charmant ! ἀναφωνεῖ πρὸς αὐ-

πρὸ ἐμοῦ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν προσβολὴν, τὴν ὁποίαν ἡ θυγάτηρ του καὶ σύζυγος τοῦ Μουκτάρ ὑπέστη· αἱ δὲ γυναῖκες ὅλοι ἀνεξαίρετως τῶν χαρεμίων τοῦ Μουκτάρ καὶ Βελῆ ἐξηγέρθησαν ὡς λέαινα κατὰ τῆς Φροσύνης καὶ τῶν ἄλλων τὰς ὁποίας δεκάκις ἐφυλακίσσαμεν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ὑγιὴς μερὶς τῶν Χριστιανῶν τῶν Ἰωαννίνων καταβοῇ, ἐξαιτουμένη ἱκανοποίησιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῆς τοσοῦτον διασυρθείσης ὑπολήψεως τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἄρχοντες, ὡς δίκαιος ἄνθρωπος, ἀγαπῶν πρὸ παντός ὅπως ἡ δικαιοσύνη ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν ἔσχατον πολίτην, ὃν θεωρῶ ὡς γνήσιον τέκνον μου, δὲν ἐπιθυμῶ ἐγὼ νὰ ἐκδώσω ἀπόφασιν πρὶν θέσω τὸ ζήτημα ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου ὑμῶν. Σὰς προσεκάλεσα λοιπὸν ὅπως συγκροτήσητε τακτικὸν δικαστήριον καὶ ὑμεῖς ἀποφανθῆτε ὅπως φρονεῖτε ὀρθότερον περὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν.

Ἐκαστον μέλος τοῦ συμβουλίου τούτου ἦτο καὶ ἔνθερος τῆς μελλούσης δίκης. Πᾶς τις δὲ κάλλιστα ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία του θὰ ἦτο ὁ θάνατος. Εἶναι ἐπίπονον εἰς ἡμᾶς νὰ παρακολουθῶμεν τὰς συζητήσεις καὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ τραγελαφικοῦ τούτου δικαστηρίου· περιοριζόμεθα μόνον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ Φροσύνη καὶ αἱ φίλαι αὐτῆς βίᾳ μετηνέχθησαν ἐνώπιον τοῦ διβανίου τοῦ Ἀλῆ, οὕτως αὐτὸς προήδρευεν, ἄνευ συνηγόρου ἢ φίλου ὅπως τὰς ὑπερασπισθῇ καὶ προστατεύσῃ. Ὀλίγα μόνον λεπτὰ ἐμείναν ὅπως ἀκούσωσι τὴν καταδίκην των κατό-

τὸν, μὲ ὕψος σκωπτικόν, θέλων νὰ γελάσῃ, διότι ἐκλαμβάνει αὐτὸν ὡς μέθυσον.

— Très-charmant, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καταγέρων κατὰ τῆς ῥάχως τοῦ λεπτοδέρμου χορευτοῦ τὴν ῥάβδον του, χονδρὴν ὡς τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους καὶ καθυβρίζων αὐτὸν ἐλληνιστί.

— Εἴθε Ἑλληνα, φωνεῖ ὁ κ. Σπυροῦλης, καὶ κτυπᾷτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον !

— Εἴμαι Ῥωμῆος καὶ φύγε νὰ μὴ φᾶς καὶ περισσότητες ! . . .

Ὁ ἀξιάγαστος νεανίσκος, ἀφ' οὗ ἐγένεθη οὕτω τοῦ, πατριωτικῶς ἐλέει, φιλοδωρηθέντος αὐτῷ ξύλου ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Τὴν πρωτὰν ἦτο λίαν φαιδρὸς, ἦτο σχεδὸν εὐτυχὴς, διηγέτο δὲ εἰς τοὺς φίλους του πῶς τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐξυλοκόπησεν ἀνιλεῶς δύο μεθυσμένους . . .

Αὐτὰ εἶνε τὰ πρᾶγμα ἃπερ ἀποκομίζει ἐκεῖθεν, ἀρκεῖ ὅτι δὲν φαίνονται πρὸ τῆς λευκότητος τῶν ὑποκαμίσων του καὶ τῆς λάμψεως τῆς χρυσῆς του ἀλύσου. Ἐν τούτοις ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔρχεται ἐξ Εὐρώπης, ὅπως ἀνοιξωσιν οἱ γονεῖς τὰς σιαγόνας των καὶ αἱ κόραι τοὺς θησαυροὺς τῶν καρδιῶν των. Ἰδοὺ μάλαμα, ἰδοὺ γαμβρός ! Σπουδασμένος, μὲ διπλωμα, μὲ ἀνατροπὴν ἐπὶ τέλους, νέος καθὼς πέπει. Αἱ ἐφημερίδες ἐπλεξαν μὲ ἀνθη τὴν ἔλευσίν του καὶ τὴν ἐθεώρησαν ὡς καλὸν οἰωνὸν διὰ τὴν Πατρίδα, ἐν μιᾷ δὲ τούτων, περιωνύμω διὰ τὰ «Διὰφορά» τῆς ἀπλήστως ἀνεγινώσκοντο τὰ ἐξῆς.

«Ἀφίκετο γοῆς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου Φραισινὲ ὁ ἀγαπητὸς καὶ εὐφρεστάτος νέος κ. Σπυροῦλης. Εἶνε αὐτὸς ὁ Τασάκης μας ὁ ζωηρὸς, ὅπου ἀνεκάτωσε τὰς Ἀθῆνας, τώρα μᾶς ἔρχεται μὲ παιδεῖαν καὶ μὲ σοφίαν· ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τοῦ τὸν ἐθαύμαζον. Καλῶς τον ! εἶνε εὐτύχημα διὰ τὸ ἔθνος ἡ ἀπόκτησις τοιοῦτου νέου ! . . . »

πιν εἰκονικῆς ἐννοεῖται διαδικασίας.

Ἡ δίκη αὕτη, λέγει ὁ Πουκεβίλ καὶ οἱ λοιποὶ ἱστοριογράφοι τοῦ Ἀλῆ, παρίστα σκηνὴν σπαραξικαρδίων. (1) Μετενεχθεῖσαι ἅπασαι εἰς σκοτεινὴν εἰρκτὴν προσηύχοντο ἄσιτοι καὶ ἐν ἀγωνίᾳ θανάτου ἐπὶ δύο ἡμέρας ἀναμένουσιν τὸ γνωστὸν αὐταῖς ὁδυνηρὸν τέλος.

Ἡ 23ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1801 ἦν ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων εὐηλίων χειμερινῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς πᾶν ἔμφυχον ὃν αἰσθάνεται ὅτι νέαν ἀναλαμβάνει ζωὴν. Ἡ δι' ὅλον τὸν λοιπὸν κόσμον ζωογόνος αὕτη ἡμέρα, διὰ τοὺς κατοίκους τῶν Ἰωαννίνων ἦτο ἡμέρα ἀποφράς, ἡμέρα τρόμου καὶ ἀπελπισίας. Ὁ Ταχὴρ μπέης, ἐπιτηρητὴς τῶν φυλακῶν, ἐν τῶν σκληροτέρων ὀργάνων τοῦ σατράπου, παρακολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν φυλάκων, κρατούντων σάκκους μεγάλους, εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς εἰρκτῆς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου ἡ Φροσύνη ἐρρίθη λιπούμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Καθούραινας.

Ἄν ἡ σκηνὴ τοῦ δικαστηρίου ἦτο σπαραξικάρδιος, αὕτη ἦτο φρικώδης. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀρχιδιημίου Ἀλβανοῦ αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ἤρξαντο θρηνοῦσαι καὶ ὀλοφύρομεναι. Οἱ τοῖχοι τῆς εἰρκτῆς ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐδonoῦντο ὑπὸ τῶν κοπετῶν, ὥσει εἶχον καὶ οὗτοι καρδίαν καὶ ἡ-

(1) Poquicville Τόμ. Α' σελ. 119.—Vaudoncourt σελ. 273.—Smart Hughes Τόμος Α'. σελ. 40.—Hobhouse τόμ. Α'. σελ. 122—123.

Πῶς νὰ μὴ μαγευθῶσιν αἱ πολὺφερνοι κόραι, αἵτινες τῷ ἀνοίγουσιν ἤδη τὰς ἀγκάλας των! Μία, δύο ἐπισκέψεις καὶ ὁ γάμος ἀποφασίζεται. Ἡ νύμφη ἔχει χρήματα πολλὰ ὥστε νὰ τὸν ζήσει, κατὰγεται δὲ καὶ ἐκ μεγάλου οἴκου, ὥστε νὰ ἔχῃσι τὰς θύρας πανταχοῦ ἀνοικτάς.

Ἡ γνωριμία μὲ τὰ ἐξέχοντα πρόσωπα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τὸν βοηθεῖ ν' ἀποκτήσῃ εὐθὺς μίαν θέσιν, εἰς ἣν οὔτε οἱ κραδαινόμενοι πόδες του, οὔτε τὰ ἀνύπαρκτα προτερήματά του τὸν συγκρατοῦσιν. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του τὸν σύρει ἀπὸ τὴν μύτην· ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐσυνήθισεν εἰς τοὺς παλμούς τοῦ χοροῦ καὶ ἤδη θέλει καὶ ἐκαστην νὰ χορεύῃ.—Καὶ διατί ὅχι; — Εἶνε πληρέστατα σύμφωνος καὶ ὁ σύζυγος. Χρήματα ἀπ' ἐδῶ, χρήματα ἀπ' ἐκεῖ· ἐσπερίδες, διασκεδάσεις καὶ γεύματα. Ἡ σύζυγος προσκαλεῖ ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ σύζυγος ἐξ εὐωνύμων, συναντῶνται δὲ μόνον εἰς τὸ . . . χρηματοκιβώτιον.—Εἶνε ὁ μόνος δεσμός, ὁ τελευταῖος, ὅστις τοὺς συγκρατεῖ. Ἀλλως ἕκαστος ἔχει τὰς ἀσχολίας του, ἡ δὲ σύζυγος δὲν εὐρίσκει πλέον καιρὸν νὰ βλέπῃ τὸν . . . σύζυγόν της, ὅστις εὐτυχῆς καὶ μειδιῶν πάντοτε νομίζει ὅτι αἱ χάριτες ἐξέλεξαν τὰ βλέμματά του ὡς κατοικίαν. Οὕτω ἐν μέσῳ τῶν ἀφρῶν τοῦ καμπανίτου καὶ τῆς τρικυμίας τῶν μυελῶν ῥεεῖ ὁ καιρὸς καὶ τὸ χρῆμα.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ὅλα τὰ φυτὰ, ἀναπτύσσονται καὶ μεγεθύνονται καὶ ἐκαστην καὶ αἱ παραφριάδες τοῦ συζύγου, αἵτινες διατρυποῦσαι τὸ μέγαρον τοῦ κ. Σπυρούλη ἀναφρίνονται εἰς τὸν ἀττικὸν ὀρίζοντα καὶ καθίστανται τὸ κοινὸν θέαμα καὶ ἡ εὐθυμοτέρη συνδιάλεξις . . . τῶν ἔξω τοῦ χοροῦ!

Καὶ ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ ἡμεῖς καλῆτερα.

«Π»λφλφλ.

σθάνοντο τὸ μαρτύριον τῶν ἀτυχῶν τοῦ τυράννου θυμάτων. Μχταίως ἐσφάδαζον, εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ ἀντισταθῶσιν· οἱ δῆμιοι ἔρριψαν τοὺς σάκκους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, κατεβίβισαν αὐτοὺς μέχρι ποδῶν καὶ μετ' ἐπιτηδειότητος ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐνέκλεισαν αὐτάς. Ἡ μόνη ἐπιδειξάσα ἀπαράμιλλον γενναϊότητα ἦτο ἡ Σουλῳτίς Ἀντώνια. Αὕτη ἐξέβρισε, κατηράσθη, ἔδηξε καὶ διὰ τῶν δυνάμεων κατεξέσχισε τὸ πρόσωπον τοῦ δημίου της. Ἡ δυστυχὴς Φροσύνη δὲν ἠσθάνθη τὸ φοβερὸν αὐτῆς τέλος, καθότι ἐκ τῆς λιποθυμίας μετέβη εἰς τὴν αἰωνιότητα ὡς μετανοήσασα ἀμνηστῶν, θῦμα τῆς βίρας. Ἐρρίφθησαν ἅπασαι εἰς τὴν λίμνην, ἀφοῦ πρῶτον προσεδέθησαν βάρη εἰς τοὺς σάκκους, ὅπως βυθισθῶσι μέχρι τοῦ πυθμένος. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡμέρα φρίκης ὅχι μόνον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τύραννον.

Ἐδικαιολογεῖτο δὲ μετὰ τὰυτὰ ὁ Τεπελενλής, λέγων ὅτι, ἐὰν οἱ σύζυγοι ἢ τις τῶν συγγενῶν τῶν θυμάτων ἐπεκκλεῖτο τὴν ἐπιείκειάν του, ἦτο ἔτοιμος νὰ χάρισῃ εἰς αὐτάς τὴν ζωὴν· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ κόσμος τὰς ἐθεώρησε τόσο κακοήθεις, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἱκετεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν, τί ἡδύνατο αὐτὸς νὰ πράξῃ ἀπέναντι τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ζηλοτυπία, ὁ ἔρωξ καὶ ὁ φόβος τῆς συνωμοσίας τοσοῦτον εἶχον σκληρύνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀθλίου, ὥστε ἡ λύσσα του οὔτε

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΥΝΗΓΙΑ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΟΙ.

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἡ φίλη «Ἀκρόπολις» ἐκφράζει τὴν χαρὰν αὐτῆς, καὶ λέγει ὅτι δύναται νὰ καυχῆται διότι συνετέλεσεν εἰς τὸ ποθετὸν ἰσοζύγιον, ἂν, ἐννοεῖται, πραγματοποιηθῇ τοῦτο, διότι ὑπέδειξεν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν πόρον τινὰ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὅστις εἶχε διαρύγει τὴν διορατικότητά του, γράψασα πρό τιнос ὅτι αἱ ἀδελφαὶ τῶν κυνηγῶν, αἵτινες τόσον εὐκόλως εἰς πάντα αἰτοῦντα ἐδίδοντο, ἀρκεῖ οὗτος νὰ εἶχε μίαν δραχμὴν μόνον διαθέσιμον πρὸς ἀγορὰν χαρτοσήμου δεκαδράχμου ἢ εικοσαδράχμου κτλ. καὶ ὅτι ἐγένετο αἰτία νὰ ψηφισθῇ ὁ νόμος καθ' ὃν αἱ κυνηγετικά ἀδεία θὰ συντάσσωνται ἐπὶ εικοσαδράχμου χαρτοσήμου. Ἐπιλέγει δὲ «Ἡ πρότασίς μας ἐκείνη ἔλαβε σάρκα καὶ ὅσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον οἱ κύριοι κυνηγοὶ θὰ ἐροδιάζωνται δι' ἐνιαυσίου κυνηγετικῆς ἀδείας πληρόντες δραχ. εἴκοσι, μάλιστα, κύριοι, δραχμὰς εἴκοσι.»

Ἀξιοθαύμαστος φαίνεται ἡμῖν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ τῆς «Ἀκρόπολεως» γενναϊότης. Πῶς ἐτόλμησε νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὅλην τὴν φτωχολογίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν κυνηγῶν καὶ ἦν ἐστέρησεν οὕτω μίαν τόσον εὐθηνῆς καὶ ἀθῶας διασκεδάσεως; Λέγομεν δὲ ἀθῶας, διότι ἡ τῶν θηραμάτων σπάνις παρ' ἡμῖν μεταβάλλει τὴν θήραν εἰς ἀπλὴν ἐκδρομὴν, εἰς ὑγεινὸν περίπατον, ἐξ οὗ οἱ πλείστοι τῶν θηρευτῶν ἐπιστρέφουν μὲ ἀμείνω τὸ σῶμα, ἀφοῦ, τὸ πολὺ πολὺ, ρίξουν μερικαίαι ριζαῖς ἐς τὸ σημάδι. Ἐπειτα τί νομίζει ἡ «Ἀκρόπολις; Ὅτι θὰ ὠφελθῇ σπουδαίως τὸ ἰσοζύγιον ἐκ τῆς εἰσπράξεως τοιοῦτου ἀδίκου καὶ ἀγρίου φόρου; Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ πολὺ πολὺ, ὁ περὶ κυνηγετικῶν ἀδειῶν νόμος ἰσχύει μόνον διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Εἰς τὰς ἐπαρχίας οὗτ' ἐλήφθη κὰν ὑπ' ὄψει ποτέ. Εἰς τὰς νήσους κυνηγοῦν ὅλοι, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ καμμία ἀρχή. Καὶ ἐδῶ δὲ ἀκόμη εἰς τὰς Ἀθήνας, τῆς προάλλαις, μὲ τὴν χιονιὰ, ἐκυνηγοῦσαν παιδιὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἔως δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὰ ὅποια οὐτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς των δὲν εἶχον κυνηγετικὴν ἀδειαν. Ἐγὼ, ὡς Ἀθηναῖος, κύριε «Ραμπάγ»,

μετὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχούς Χριστιανῆς καὶ τῶν λοιπῶν θυμάτων εἶχε καταπαύσει. Διέταξε νὰ κηρύσσῃσιν ἅπαντα τὰ κτήματα τῆς Φροσύνης καὶ τοῦ συζύγου της καὶ ρίψωσι τὰ τέκνα της εἰς τὰς θοὰς.

Κατεπτοσημένοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἰωαννίνων πρηνεσθῶν τὸ θέαμα, μηδενὸς τολμῶντος νὰ δώσῃ ἄστυον οὔτε εἰς αὐτὰ τὰ δυστυχῆ νήπια. Τέλος ὁ ἀρχιερεὺς Ἰαβριήλ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν διακόνων του, φερόντων ἀπειρα πολύτιμα δῶρα, ἦλθε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀλῆ καὶ μετὰ δακρύων ἱκετεύων αὐτὸν κατάρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ δώσῃ αὐτῷ τὴν ἀδειαν ὅπως προστατεύσῃ τὰ δυστυχῆ ἑρσινὰ τῆς Φροσύνης.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Γεωργίμ πασᾶ περιεστᾶλη σχεδὸν πρὸ τῆς εἰς Ἀδριανούπολιν ἀφίξεως τοῦ Μουκτάρ. Ἡ χάρις τοῦ Μουκτάρ, ἐπιστρέφοντος ταχέως εἰς Ἰωάννιναν ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγκατέλειπε τὴν πόλιν ταύτην, δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος Μουκτάρ· εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ, εἰς τὴν ἑκαυλὴν τῆς λίμνης, καὶ νοῦν καὶ καρδίαν. Ἦδη ἀνέπνεεν, ἠσθάνθη ἐπανερχομένην καὶ πάλιν τὴν ζωὴν. Ἐδωκε διαταγὰς πρὸς τοὺς Ἀλβανούς του ὅπως ταχέως παρασκευασθῶσι διὰ τὴν ἐπάνοδον. Ὁ ἔρωξ του ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἠθέλε παρακούσει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Σουλτάνον, ἐὰν ἐλάμβανε διαταγὰς νὰ παραμείνῃ ἀκόμη.

Εἶπε διαβῆ ὁ Μουκτάρ τὸν Ἀξιδόν, διέλθει τὴν Μακεδονίαν, τὴν Πίνδον, καὶ κατασκηνώσῃ μετὰ τοῦ

καὶ ὄλιγον τι κυνηγῶς, ἐταράχθη ἀπὸ τὴν εἰδῶσιν αὐτὴν τῆς «Ἀκροπόλεως». Νὰ πληρώνης εἴκοσι δραχμὰς διὰ τὴν ἄδειαν, χωρὶς νὰ ἔχῃς τὴν ἄδειαν νὰ βαρέσῃς κυνήγι, εἶναι σκληρόν. Ἐνα δὴ μέρη, ὅπου μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ βαρέσῃ τᾶχει βαρεμένα ὁ Βασιλεὺς. Τὸ Τατόι βράζει ἀπὸ κυνήγι. Ἐτοῦ Σκαρμαγκᾶ εἶναι καπαρωμένο διὰ τὸν Γεώργιον, ὁ ὅποιος μὴ ἀρκούμενος εἰς ὅλ' αὐτὰ τὰ κυνηγετικά μπερκέτια βγαίνει κυνήγι καὶ ἔσ' τοῦ βασιλικῷ περὶ ὅλη ἀκόμη, ἐν μέσαις Ἀθήναις, φονεύων κίχλαις καὶ σκολόπακας, μὲ δολοφόνον φλωμπέρ, ἱεροκυφίως, διὰ νὰ μὴ ἀκούονται οἱ πυροβολισμοί. Ποῦ καὶ πῶς καὶ τί νὰ κυνηγήσῃς τώρα, μὲ τὰς εἴκοσι δραχμὰς διὰ τὴν ἄδειαν, ἀφοῦ, πρῶτα, πρῶτα, θὰ ὀρώσῃς, διὰ νὰ κυνηγήσῃς καὶ νὰ βαρέσῃς αὐτὰς τὰς εἴκοσι, εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις; Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ κυνήγι γίνεται ἀριστοκρατικόν. Μόνον ὁ πλούσιος μπορεῖ νὰ πληρώνῃ εἴκοσι δραχμὰς, διὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ δικαίωμα νὰ φονεύσῃ μίαν σοσοῦράδαν, ὅσῳ καὶ ἂν ᾔνῃ αὐτὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ φιλοπότη (καὶ ὅχι πετηνοφίλου, ὡς ἐσφαλμένως γράφει ἡ «Ἀκρόπολις») κ. Μαρουδῆ.

Ἄλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὴν ιδέαν τῆς «Ἀκροπόλεως» περὶ τοῦ ὅτι θὰ ὠφελήθῃ τὸ ἱσχυρίον τώρα περισσότερο μὲ τὰς εἴκοσι δραχμὰς παρὰ μὲ τὴν μίαν κατὰ κυνηγόν. Καὶ αὕτη μοῦ φαίνεται ἐσφαλμένη. Ἄν τὴν μίαν δραχμὴν τὴν ἐπλήρουν χίλιοι κυνηγοί, τὰς εἴκοσι θὰ τὰς πληρῶνουν πέντε, καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

Θὰ ἐπανεἶλθω δριμύτερος ἀπὸ τῆ φούρκα μου.

Φτωχὸς κυνηγός.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

στρατεύματός του εἰς τοὺς δυτικούς πρόποδάς του, ὅτε ταχυδρόμος ἔφιππος ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ του Βελῆ ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ ἵππου του ἐνώπιον τοῦ πασσαῖ τῆς Ναυπάκτου καὶ ἐνεχειρίσεν αὐτῷ ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ἐν λεπτομερεῖα ἀρηγεῖτο τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς ἀτυχοῦς Φροσύνης. Ὁ Μουκτάρ ἄμα ἀναγνούς τὴν ἐπιστολήν ἠσθάνθη ἀνελεύθῳ δλον αὐτοῦ τὸ αἶμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀληθῆς σκοτοδίνη τὸν κατέλαβε καὶ ἐγένετο ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος· ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς δὲν ἐπίστευεν, ἀφ' ἐτέρου ἐνόμιζεν ὅτι παρεφρόνησεν.

Προσεβλήθη τῶντι ὁ τέλας Μουκτάρ ὑπὸ στιγμιαίας παραφροσύνης· ἔσυρε τὸ ὄπλον του καὶ τὸ ἐξεκένωσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυστυχοῦς ταχυδρόμου, ὅστις χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του νεκρός. (1)

— Φροσύνη, Φροσύνη μου, ἀγαπητὴ μου Φροσύνη! . . Τρέμε, τύραννε! . . . τρέμε, κακοῦργε! . . . μετ' ὀλίγον ἔρχομαι εἰς Ἰωάννιν καὶ θὰ φονεύσῃς καὶ ἐμεῖ ἢ σὺ θὰ ἀποθάνῃς . . . τὸν ἵππον μου! τὸν ἵππον μου! Παρακολουθήσατέ με ὅσον δύνασθε τάχιστα, ὁ τύραννος πρέπει νὰ πέσῃ, ἐγὼ θὰ ἐλευθερώσω τὴν Ἡπειρον.

Οἱ περὶ αὐτὸν ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἔμειναν ἐμβρόντητοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν καταλα-

(1) Pougueville Τόμ. Α'. σελ. 120.—Devonport σελ. 156.

ΕΠΕΑ ΥΠΕΡΟΕΝΤΑ

Οἱ κεντρώφuges πολιτεύται οὐχὶ σπανίως καθίστανται; κεντρώμολοι, δσάκις αἱ ἐκ τοῦ κέντρου ἐκπορευόμεναι ἀκτίνες εἶνε χρυσαί.

Αἱ πόλεις εἰσὶν ἐπτάφωτοι λυχνίαι, ὅψ' ἄς ὁ ἄνθρωπος τελειοποιεῖται ἐν τε τῇ ἀρετῇ καὶ ἐν τῇ κακίᾳ.

Ὁ Φοιλοποίμην καὶ ὁ Κιγμινάτος ἐχειρίζοντο δεξιῶς τὸ ἄροτρον τοῦ ἀγροῦ καὶ τῆς πολιτείας· οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος Κυβερνήται κατασκευάζουσι πλαγγόνας, ἀναλώμασι τοῦ Δημοσίου Θεσαυροῦ.

Ὁ φιλάργυρος εἶνε δυσάλωτον κιβώτιον, ὅπερ διαφυλάττον ὑπὲρ ἄλλων τοὺς ἐν αὐτῷ ὀθησαυροὺς, χρησιμεύει ἐπὶ τέλους . . . ὡς καυσόξυλον.

Ἡ γυνὴ στροβιλιζουσα μὲν ἐν τῷ κλωβῷ τῆς ἡθικῆς εἶνε καναρινιον, ἀφιπταμένη δὲ μεταμορφοῦται εἰς κορώνην.

Ἡ νεότης εἶνε ἀχυροσκεπὴς· καλύβη εὐκόλως ἀποτεφρουμένη ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου . . . Ἐρωτος.

IGNOTUS.

ΜΕΤΑΞΥΜΑΣ

Ὁ «Ραμπαγᾶς» συγχαίρει τῷ φίλῳ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδῃ παρασημοφορηθέντι ὑπὲρ τοῦ ἠρωϊκοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου τοῦ Α' διὰ τοῦ παρασήμου δ'. τάξεως τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἰάγματος Δανιὴλ τοῦ Α'. Δὲν εἴμεθα ὑπὲρ τῶν παρασῆμων, ἀλλ' ἀπὸ τίτοια τουρκοφάγα παληκαρίσια χέρια διδόμενον τὸ παράσημον ἔχει ὅλους ἰδιαιτέραν ἀξίαν καὶ δὲν τοῦ βγαίνουν μπροστὰ χίλια Ἱμ τι γι δ ζ.

Ὁ «Ραμπαγᾶς» συγχαίρει τῷ ἀγαπητῷ συννησιώτῃ αὐτοῦ Ἰωάννῃ Γαϊτάνῳ τῷ ἐκ Σίφου, ἐπὶ τῷ διδακτορικῷ πτυχίῳ τῆς ἱατρικῆς, οὐ μετ' ἐπαίνων ἡξιώθη, συγχαίρει δὲ καὶ τῷ μετ' αὐ-

βοῦσκον τὸν Μουκτάρ μανίαν, ὡς ἀγνωσύντες τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς· σφόδρα δὲ δυσηρεστήθησαν ἅπαντες διὰ τὸ κατὰ τοῦ δυστυχοῦς ταχυδρόμου ἀπονένομενον ἐκεῖνο τόλμημα.

Ἰππεύσας ὁ Μουκτάρ ἀμέσως ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς νέφους κονιορτοῦ καὶ τῆς ὀμίχλης. Ὁ Πουκεβίλ λέγει ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν περὶ τὸ Μέτσοβον χωρίων, ἰδόντες τὴν μανίαν αὐτοῦ καὶ πληροφορηθέντες παρὰ τῶν παρακολουθούντων αὐτὸν ἱππέων τὸν θάνατον τοῦ ταχυδρόμου, κατεσπευσμένως ἐγκατέλιπον τὰ χωρία των.

Ὁ Μαλέκ-Ἀδὲλ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς σταυροφορίας Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου δὲν ἔδραμεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς κινδυνευούσης Μακθίλδης μετὰ περισσοτέρας ὀρμῆς ὅπως προρθᾷ καὶ τὴν διασώσῃ. Ὁ Μουκτάρ ἤρχετο ὁμῶς ἀργά, διότι ἡ Φροσύνη του δὲν ὑπῆρχε πλέον . . .

Διέτρεξεν ὄρη καὶ δάση, διέβη ποταμούς καὶ λίμνας ὑπ' οὐδενὸς κωλύματος πτοηθεὶς ἐν τῇ μανιώδει ταύτῃ πορείᾳ του. Τοιαύτη τῶντι ἦτο ἡ παραφροσύνη του, ὥστε φθὰς εἰς τὰς σπειροειδεῖς πηγὰς τοῦ Ἀλιόχμονος, ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ διεπέρασεν αὐτὸν χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸ κινδυνῶδες τοῦτο ρεῦμα. Τέλος ἀφίκατο εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων. Τὸ καταβιβῶσκον τὴν καρδίαν του πῦρ ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν ὑδάτων τῆς ἀγκιστρῆς λίμνης προσωμοιάζε λάβαν ἡραιοῦ. Ἐνταῦθα ἀρῆκε τὸν ἵππον του μᾶλλον νεκρὸν ἢ ζῶντα.

τοῦ συνεξετασθέντι: κ. Χρ. Χριστοπούλῳ, τῷ ἐξ Ὀλυμπίας, ὅστις ἐγένετο διδάκτωρ. Τοιοῦτοι διδάκτορες, ὡς αὐτοὺς, ὅσῳ πολλοὶ καὶ ἂν γίνωνται, θὰ διαψεύδωσι τὸ «ὅπου ἱατροὶ πολλοὶ καὶ φάρμακα πολλὰ, ἐκεῖ καὶ νόσοι πλείσται.»

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐρχομένην θὰ ἔχωμεν ἀπόψε θεατρικὴν ἀπόλαυσιν μὲ τὴν ἀπὸ σκηνῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου διδασκαλίαν τῆς Μ. α. τ. θ. ἰ. λ. δ. η.ς τοῦ Εὐγενίου Σὺν ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ ἀγαπητοῦ κοσμοπολίτου ἡθοιοῦ ἡμῶν κ. Μιχαὴλ Ἀρνωτάκη. Θὰ ἴδωμεν ἐν τῷ δράματι τούτῳ, Λουγγάρτον μοναδικὸν τὸν Ἀρνωτάκη, Γραῖαν Ξηραγκηνοῦ τὴν κ. Ἑλένην Κοτοπούλην, εἰς ἓν ἀπὸ τὰ φ. ὁ. ρ. τ. ε. της, Θεόδωρον υἱόν της τὸν πλήρη ζωῆς Ζάνον μας, Ὑρσίλην τὴν κ. Αἰκατερίνην Ἰωαννίδου, Γοντράν τὸν ἀφίνοντα τοὺς καπνοὺς καὶ τὰ καπνὰ τοῦ Κοτοπούλην μας, Ματθίλδην τὴν κυρίαν Ἀρνωτάκη, Ῥοχεγίνην τὴν κ. Σ. Κολυβίδην, ὡς ξυλοκόπον τὸν φίλτατον Λαζαρίδην κλπ. Μετὰ τὸ δράμα θὰ παρασταθῇ εὐφροσύνη καμφορία πρωτότυπος ἀπὸ Γιάντεις ὑπὸ Ἀλ. Πίστη. Ἄς μὴ λείψῃ κανεῖς.

Ἐλευταία ὥρα. — Δὲν θὰ δοθῇ ἡ παράστασις.

Διέβη τὴν λίμνην διὰ τινος μονοξύλου καὶ ἀφίκετο εἰς τὸ σεράγιόν του, ὅπου ἐπληροφόρηθη παρὰ τοῦ Καβούρη τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικτοῦ δράματος. Ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀλοφύρομενος.

Ἡ φήμη τῆς ἀφίξεώς του ἀστραπιαίως διεδόθη εἰς ἀπασαν τὴν πόλιν, ἥτις συνέπασχε μετ' αὐτοῦ.

Μαθὼν τὴν ἀφίξιν του ὁ Ἀλῆς ἐξαπέστειλε πάραυτα ἓνα τῶν διαγγελέων του, διατάσσων αὐτὸν ἐν τῷ ἄμα νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του.

Ὁ Μουκτάρ κατ' ἀρχὰς ἐδίστασε, οὐχὶ διότι ἐπτοήθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἐν τῇ ἀγανακτήσει τοῦ κακοποιήσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ διαγγελεὺς, βλέπων αὐτὸν διστάζοντα, προσέθηκεν ὅτι ὁ Βεζύρης ῥητῶς παρήγγειλε νὰ τῷ ἐκφράσῃ ὅτι θὰ τὸν ὑπεδέχετο καλῶς. Συνχισθὼν τὴν θέσιν του ὑπήκουσε καὶ διηυθύνθη σκυθρωπὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς του.

— Πρόσελθι, Μουκτάρ· συγχωρῶ τὸν παράφρονα ἔρωτά σου, ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ εἰς τὸ μέλλον ὅτι ὁ πατήρ σου οὐδένα πτοεῖται. Ἄμα τὸ στράτευμά σου εἰσέλθῃ εἰς Ἰωάννινα, ἐτοιμάσθητι νὰ ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Σοῦλι, ἐκεῖ θὰ σοὶ διαβιβάσω τὰς διαταγὰς μου. Τώρα δύναισαι νὰ ἀναχωρήσῃς.

Εἰς τὸν ἡγεμονικὸν καὶ ἐπιτακτικὸν τρόπον τοῦ Ἀλῆ ὁ ἄθυμος καὶ κεκμηκὼς Μουκτάρ, βιάσας ἑαυτὸν, ἔκλινε τὸ γόνυ ἡσπάζον τὴν μιξιφόνον χεῖρα τοῦ πατρὸς του καὶ ἐπωφελούμενος τῆς διαταγῆς του ἀπεσύρθη ἀμέσως, θεωρήσας ἑαυτὸν εὐτυχῇ, διότι ἠδύνατο νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐκχύσῃ τὴν ἐν τῷ στήθει του κοχλάζουσαν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Ἐξερχόμενος συναντᾷ τὸν ἀδελφὸν του Βελῆν, ὅστις ἐπίσης ἐφαίνετο καταβεβλημένος ὑπὸ μεγάλης ἀθυμίας. Ἀνταλλάξαντες τοὺς πρῶτους χαιρετισμοὺς, κατηυθύνθησαν ἀμφοτέρω εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ σεραγίου τοῦ Βελῆ, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ του, διηγῆθη αὐτῷ, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ του, τὰς λεπτομερείας, ὡς ἐγίνωσκε περὶ τοῦ τραγικοῦ τέλους τῆς ἀτυχοῦς Φροσύνης, αἵτινες ἦσαν παρόμοιαι ἐκείνων, ὡς τῷ ἔδωκεν ὁ Καβούρης.

— Ἀλλάχ, ἔκραξεν ὁ Μουκτάρ . . . Ὡ, ὅχι, δὲν σέ

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὥρισμέναις τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῷ Ἐθνομωπωλείῳ Χρηστοδ. Μίγα ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ ἑλεποπωλείῳ Δ. Ναύκληρ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφεναείου Τσόχα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρῇ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ΙΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρώην Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὥρισμέναι ὡς ἀκολουθεῖ :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Ἀκρόπολις» πωλεῖται ἐκάστη φιάλη ὀρ. 3
 » » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
 » » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—
 Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσαι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.
 (Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ἐπικαλοῦμαι, δίκχιε Ἀλλάχ, ἵνα μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐκδικηθῶ. Ὅχι. πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰ φοβερώτερα πνεύματα τοῦ σκοτεινοτέρου ἄντρου τῆς κολάσεως Χαβιάτ, τὰ προωρισμένα μόνον διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑποκριτῶν. Ἀδελφέ μου, δός μοι ὀλίγον οἶνον· ἐπιθυμῶ νὰ πνίξω ἐντὸς τούτου τοῦ λογικόν μου, νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἀπολέσω . . . ὅχ χάρης τὸν ἀδελφόν σου Βελῆ.

Ὁ Βελῆς ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης φιάλην συρακουσίου οἶνου καὶ πληρώσας μεγάλην κύμβον προσήνεγκεν αὐτῷ, παραμυθῶν αὐτὸν συγχρόνως διὰ τῶν τρυφερωτέρων λέξεων.

Ὁ Μουκτάρ κατεβίβασε τὸν οἶνον ἀμυστὶ ἐντὸς τοῦ στεγνοῦ λάρυγγός του καὶ βαθίως στενάζας ἔκλινε τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ φλέγοντος στήθους του.

— Ἐδροσίσθην, Βελῆ μου· ἔχουν ἄδικον νὰ ὀνομάζω τὸν οἶνον, ὕδωρ τῆς κολάσεως, ρευστὸν τῆς ἀπωλείας . . . Βελῆ, ἀδελφέ μου, δός μοι ἀκόμη ἓν ποτήριον, ἴσως κατωρθώσω νὰ αἰσθανθῶ ὅτι ὑπάρχω . . . Ἦσπον εἶμαι δυστυχῆς ! Ὡ ! εἴθε νὰ μὴ ἐγεννώμην. Τί εἶναι πλέον δι' ἐμέ ἡ ζωὴ ! . . . μαρτύριον καὶ κόλασις. Ἀλλάχ ! προστάτευσεν τὸ λογικόν μου — κάλλιον νεκρὸς ἢ παράφρων . . . Ἀδελφέ μου, ἀγαπητέ μου Βελῆ, ἄκουσον, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Ἀζρεὲλ, τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ὀρκίζομαι καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ ἰδίου Δεμοστῆ-νερ, τοῦ θηριωδέστερου δαίμονος, ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ μίαν ἡμέραν τὸν θάνατον τῆς ἀτυχοῦς Φροσύνης. Ναὶ, θὰ ἐκδικηθῶ τὸν τύραννον, ἂν καὶ ᾖ πατήρ μου. Ἡ σύζυγός μου, τὸ γνωρίζεις ; εἶναι ἡ ἰδία ἀδελφὴ μου ! Οὗτος ἔκαμε τὸν ἀνόσιον τοῦτον γάμον . . . κατάρρα ! . . . ἡ γυναικωνίτις μου ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἴδῃ τὸν Μουκτάρ. Ὅχι ! ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσω ἐντὸς αὐτῆς τῆς κολάσεως. Τὴν ἐπάρατον Ζωήτσα θὰ ἐνταφιάσω, μὰ τὴν Δουζάχ, ἐντὸς τῶν ἰδίων ὑδάτων τῆς λίμνης, ὅπου ἔνεκα τῆς ζηλείας καὶ τοῦ φθόνου τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ γυναικοῦ εὔρε τοσοῦτον σκληρὸν θάνατον ἢ ἀτυχῆς, ἢ πολὺκλαυστος Φροσύνη μου !

Τέλος.